

[Inger Gautier Schmit.]

Dette er saa meget mere beklageligt, som man paa Grund af Valutaforholdene i dette Kirkeselskab staar overfor overordentlig store Vanskeligheder, som man ikke i mindste Maade selv er Herre over, idet de Summer, der skal sendes ud som Lønninger til Udsendingene i de Lande, der har Guldvaluta, er blevet saa overordentlig meget større end oprindelig budgetteret. Man har derfor med den største Beklagelse set, at man i Kirkeministeriet i Aar yderligere har skaaret Hovedbevillingen ned med 6 000 Kr. og Emigrantbevillingen ned med yderligere 2 000 Kr. Man synes fra Selskabets Side, at Staten i Betragtning af, at Valutaforholdene bringer saa meget store Vanskeligheder, snarere skulde gaa den anden Vej og hæve disse Bevillinger noget op til den Værdi, som de oprindelig var tænkt at skulle have. Man finder jo dog ikke paa i Udenrigsministeriet at lade sine Embedsmænd derude undgælde for, at dansk Valuta er blevet svag overfor Guldvalutaerne, og man mener derfor, man har har Ret til at hævde, at en Nedskæring kan man i hvert Tilfælde meget daarligt taale i disse vanskelige Tider.

Den Hovedbevilling paa 35 500 Kr., som Selskabet har haft i en hel Del Aar, har haft sit faste Bogstav i § 20, og man har derfor følt sig tryk og sikker paa, at der her var en Bevilling, som i hvert Tilfælde beholdt sin selvstændige Plads paa Finansloven. Ikke desto mindre fremkommer der det mærkelige paa Finansloven i Aar, som jeg først for ganske nylig blev opmærksom paa, da jeg skulde se denne Sag efter, at man i Kirkeministeriet har borttaget den selvstændige Stilling for Dansk Kirke i Udlandet, har blandet dette Arbejde sammen med forskellige andre Ting, Alderdomshjemmet i Hamborg og andre Ting, og givet det en fælles Betegnelse i Finansloven. Og saa sker der yderligere dette mærkelige, at man i Bemærkningerne til Finansloven læser, at Kirkeministeriet har faaet et Andragende fra Alderdomshjemmet i Hamborg, som ønsker en Kirke bygget, hvilket jeg selvfølgelig ikke i mindste Maade kan have noget imod, tværtimod, jeg kan uhyre godt unde de gamle i Hamborg at faa en Kirkebygning; men der findes den mærkelige Udtalelse, at da Kirkeministeren i høj Grad ønsker at imødekomme dette Andragende fra Alderdomshjemmet i Hamborg, kommer Ministeren udenom Vanskeligheden ved i to Aar at tage 1 500 Kr. fra den Bevilling, som Sømandsmissionen

faar, og 6 000 Kr. fra den Bevilling, som „Dansk Kirke i Udlandet“ faar.

Dette er, synes jeg, en ganske ejendommelig Fremgangsmaade, som jeg ikke mindes at have Erfaringer for, idet jeg hele Tiden har opfattet det saaledes, at naar en Institution havde en Plads paa Finansloven, kunde den ikke saadan uden videre blandes sammen med andre og blive berøvet en Del af sit Tilskud, som herefter blev givet til et helt andet Arbejde.

Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Kirkeminister, at „Dansk Kirke i Udlandet“ bliver ført tilbage paa sin sædvanlige særskilte Plads, og meget henstille, dels paa Grund af Valutaforholdene og dels paa Grund af den store sociale Opgave, som dette kirkelige Arbejde har overfor vore Landsmænd i Udlandet, at man undlader i Aar at nedskære denne Konto. Det gælder baade Hovedbevillingen paa 35 500 Kr. eller rettere sagt 31 500 Kr., som man i Aar er kommet ned til — paa Budgettet 25 500 Kr. —, og ogsaa Bevillingen til Emigrantarbejdet i Kanada, der fra 25 000 Kr. er kommet helt ned til 8 000 Kr. i Løbet af 3—4 Aar, idet en saadan Beskæring af Bevillingen faktisk gør det umuligt at være vore Landsmænd til saa megen Hjælp, som ønskeligt er. Jeg skal saaledes henvise til, at Selskabet paa Grund af disse Nedskæringer ser sig nødsaget til at hjemsende sin Repræsentant i Shanghai, hvilket er meget beklageligt, da man fra Kommunen i Shanghai har overladt den danske Kirke en særdeles tiltalende lille Kirkebygning; men hvis disse Nedskæringer fremdeles finder Sted, vil Selskabet ikke fortsat kunne opretholde sit Arbejde i samme Omfang som hidtil.

Jeg vil derfor oprigtigt henstille til den højtærede Kirkeminister og Finansudvalget at tage denne Sag under Overvejelse. Jeg er fuldt ud indforstaaet med, at der skal spares, hvor der kan spares, men jeg synes, at her er der et Omraade, som er overmaade vigtigt for mange Landsmænd i Udlandet, og hvor vi ikke har Lov til at begrænse det Arbejde, der gøres, som det vil ske, hvis Nedskæringen vedtages.

A. Chr. Christensen: Jeg har gentagne Gange ved Finanslovens første Behandling haft Lejlighed til at fremdrage de højst uheldige Forhold oppe hos os, ved de store Digeanlæg mellem Øland og Gjøel og mellem Gjøel og Atterup. Jeg henviser i saa Henseende til Folketingstidenden for 1930—31